

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
БЛАЖЕНО СПОКОЙСТВИЕ

chitanka.info

Тая сутрин той се почувства някак си неуютно — депресиран и нервен едновременно, гневен на себе си и целия свят, готов да се затвори и да се нахвърли върху някого...

Не беше ново усещане. Което не го правеше поносимо. Още повече че точно в момента нямаше лекарство под ръка. Беше сам в двореца...

На вратата се почука. Пак тоя Джон...

Наистина — лакеят влезе с нисък поклон. Носеше новите дрехи — красиви, удобни, меки. Положи ги върху стойката, отдолу подреди три чифта обувки. По избор — времето беше променливо, а и характерът на господаря днес отиваше към буря...

— Пак ли в алено? — ядно попита той. — Абе, виждаш навън какво е, не усещаш ли, че лазурен цвят ще е контрастиращ на средата? По-бързичко...

На вратата се почука и вторият лакей се появи с лазурен костюм, праметна върху лявата му ръка...

— Давай! — изръмжа той.

В трапезарията всичко беше на ниво — блестящи прибори, красиви салфетки, колосани покривки, пресни цветя. А върху масата бяха наредени златните прибори, както и китайският порцелан. До вратата на кухнята стояха почтително наведени управителят, главният готвач, сервитьорката, виночерпецът...

— Само един сандвич — нареди той намръщен на управителя. И почти веднага от кухнята се появи вторият готвач, изпънал ръце напред с непотрепващ сребърен поднос, върху който се мъдреше голям сандвич с бекон...

— Сирене! — изрева той, макар да разбираше колко е безполезно. Все пак взе вторият сандвич, поднесен му от другия готвач, материализирал се веднага след вика му...

Сандвичът беше вкусен, разбира се, но това не подобри настроението му...

— Джон!...

Лакеят внимателно се изкашля отдире му.

— Колата готова ли е?

— Разбира се! Чака ви отпред... Да предложи ли днес да вземете закритата лимузина, сър? Според прогнозата...

— Не ме интересува! Поръчал съм кабриолет — ще карам кабриолет...

Пътят беше почти пуст. Светофарите сменяха червеното на зелено сто метра преди да стигне кръстовищата, никакви хора не се мяркаха по тротоарите, гладката пътна лента се носеше под колата...

В лекарския кабинет беше празно. После светна големият пулт и психотерапевтът се появи в цялата си холограмна тежест.

— Привет, сър...

Хич не му беше до размяна на любезности с някакъв доктор, намиращ се зад девет ключа, но все още не беше стигнал до изригването.

— Докторе, време е...

— Така е — кимна фигурата на отсрещното кресло. — Апаратурата вече предупреждава, а и аз виждам... Степен Етна — 3, навлизаща в степен Кракатау...

Той нямаше дипломата на лекаря, но познаваше характера си. Наближаваше изригването. Натрупванията на стрес, напрежение, потискани конфликти, скрити омрази изискваха разтоварване...

Добре им е било на древните нейде през XX век. Претоварят се с реалността и прескочат границата. Кавги, скандали, ругатни, сбивания...

Но сега, три века по-късно... Къде да намери човек с кого да се сръга словесно или с юмруци? Златният милиард беше се разселил по планетата Земя, вече заемаха местата по Марс, а стотина милиона отлетяха към новооткрития звезден ръкав на Алфа-Омега...

И навред — работи, работи, работи...

С които, разбира се, няма как да се скараш поне...

Човек, човек ти трябва...

Психотерапевтът отсреща се прокашля:

— Сър, процедурата я знаете, но... Цената, сър...

— Вдигна ли се? За месец само?

— Сър, разбирате — хората намаляват. И всички имат своя професия. Много трудно е да се отгледа лузър, който да обучим като боен партньор. А и не е лесен занаят, сър... Сам знаете — хем трябва да ви е достоен противник, хем да не ви нарани тежко...

Той въздъхна:

— Добре, добре... Давай го тук...

— А ниво, сър?

— Абе, да го понабия добре искам. Не много леко, но не и тежко... Разтоварващо...

Докторът се изправи:

— Радвам се, че се видяхме, сър... До нови срещи...

Излезе от кабинета на лекаря леко развеселен. Още малко, още малко...

А на вратата някакъв влизащ в сградата неволно го блъсна. И понечи да отминете...

— Ей, къде бягаш? — изрева той. — Я ела да ти кажа какво се случва на простаците...

Онзи се обърна, тръгна към него, сваляйки сакото и запретвайки ръкави...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.